

KAPITOLA TŘETÍ

„Takže ses sem přestěhovala z Floridy?“

Usmála jsem se a koutkem oka loupla po Blakeovi, který se ležérně rozvaloval na prázdné pohovce před recepčním pultem.

Byl to můj druhý den v Jehlách a špendlících. Když jsem za deset minut čtyři dorazila, Dex už na mě čekal. Na slunečním světle jeho tetování ještě víc vynikala v kontrastu s jeho hladkou, lehce opálenou kůží. Odstíny modré, červené a černé barvy sváděly boj, o němž jsem si byla jistá, že ho ani jedna z barev na tak majestátním těle nevyhraje.

Těle, které bylo skoro dokonalé a zhruba metr devadesát vysoké.

Proč nemohl být aspoň ošklivý? Řešit netrpělivého ošklivce by bylo mnohem snazší než netrpělivého sexy krasavce.

Stál před budovou a já netušila proč. Měl klíč, klidně mohl jít dávno dovnitř, ale ptát se ho na to by bylo k ničemu. Čím méně spolu budeme mluvit, tím lépe, říkala jsem si.

Opíral se o nahrubo omítnutou zeď oddělující Jehly a špendlíky od realitní kanceláře vedle. Mezi dvěma prsty svíral cigaretu, zhluboka potahoval a zíral přímo před sebe. Stejně jako včera na sobě měl přílišné černé triko, které se mu napínalo přes hrudník a ramena, a vyšisované džíny jen trochu světlejší barvy, co mu obepínaly nohy.

Moc pěkné nohy. Silná stehna. Ale nesměla jsem zapomínat, že jsou to stehna pěkného kretěna.

„Dobrý odpoledne.“ Sotva jsem to vyřkla, nejradši bych si nakopala. Fakt jsem mu zrovna popřála dobré odpoledne? Trapas, absolutní trapas, Iris. Musela jsem z hlavy vytřepat myšlenky na jeho stehna a na

to, jak moc je mi stydno. Přitiskla jsem si kabelku k hrudi a vyloudila na tváři sevřený úsměv.

Jakmile jsem k němu došla dostatečně blízko, střelil po mně pohledem a pak se podíval na hodinky. „Já nerad čekám.“ Ještě jednou si potáhl z cigarety, upustil ji na zem a rozdrtil pod podrážkou motorkářských bot.

Cože?

Na zlomek vteřiny mě popadlo nutkání se taky podívat na hodinky, ale odolala jsem. Věděla jsem, kolik by ciferník ukazoval: za deset minut čtyři. Ne čtyři hodiny. Tři hodiny a padesát minut. Tak o čem to ten psychopat mlel?

„Jdu o deset minut dřív,“ opáčila jsem a zastavila se na metr a půl od něj, abych nemusela dýchat cigaretový kouř.

Dex povytáhl obočí. „Jo, a já už tu deset minut stojím.“

Na rtech mě zašimralo drzé odseknutí, svádělo mě, abych mu na tu provokaci skočila a oplatila mu stejnou mincí. Ale to jsem nemohla. Nemohla jsem riskovat, že naštvu chlapa, který nemá trpělivosti, ani co by se za nehet vešlo, ale zato drží v rukou moji budoucí výplatu. A tak jsem ztěžka polkla a jen si v duchu letmo přála, aby co nejdřív dostal pořádný průjem.

„Dobře.“

Bože, byla jsem fakt jak rohožka.

Dex strčil ruku do kapes džínů, vytáhl klíče, ještě jednou mě sjel pohledem od hlavy k patě a potom zvedl hlavu. „A už sem nenos takový fajnový hadry. Já vím, že nemáš žádný kérky, ale nemusíš vypadat jak jeptiška.“

Fajnový? Většinu oblečení jsem nakupovala ve výprodeji.

Než mi jeho urážka mého oděvu dotekla do mozku, Dex odemkl dveře a vešel dovnitř.

Možná mi mělo vadit, že mi přikázal, že nemám nosit svoje vcelku ležérní oblečení, ale vlastně mi to nevadilo. Hlavně jsem se ale nemohla nechat vytočit. Cítila jsem se jen odevzdaně a trochu zpruženě.